

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

THEOGNI-

DIS MEGARENSIS SENTENTIAE Elegiacæ, cum interpretatione & Scholijs Eliæ

M. V. Vineti. — P. Panjering.

ACCESERVNT ET HORVM

Poetarum opera Sententiosat

Phœcyliidis	Rhiani
Pythagoræ	Eratosthenis
Sollonis	Panyasidis
Tyrtæi	Lini
Naumachij	Menecratis
Callimachi	Posidippi
Mimnermi	Metrodori
Euieni	Simonidis.

Senariorum libellus.

Omnia in usum Scholarum collecta, & ad verbum conuersa per IACOBVM HERTELIVM Curiensem.

Adiecta quoq; est omnium uersio Latino carmine à diuersis expressa.

Ὁὐ πρὸς δὲ ἀπαντὸς ἐστὶν ἀρτίσθαι καλῶς.

B A S I L E A E,

~~Handwritten signature~~
Handwritten signature

MEMORANDUM

TO : SAC, [Redacted]

FROM : [Redacted]

SUBJECT: [Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

AMPLISSIMIS, PIENTIAE, PRUDENTIA, AC ERUDITIONE præstantissimis uiris, D. Cos. & Senatoribus Reipublicæ SALVENDENSIS, Dominis ac patronis suis obseruandis.

S. P. D.

Vandoquidem, uiri amplissimi, nihil animis hominum magis inhæret, quàm id, cui à teneris consuecunt: idque quod tenerum est, ut ait Seneca, proximis applicatur: uniuersæ hominum societatis permagni interest, ut ab incuntibus statim annis mortales optimis, quæ per totam uitam usui futura sint, assuescere discant. Quia uerò ætatis imbecillitate iuuentus ad malum quàm ad bonum procliuior, minus considerat profutura ne an obfutura sint, quæ trahat: opus est, ut per adultiores, quibus cura eius qualicunque modo incumbit, à turpibus ad honesta, à uitijs ad uirtutum amorem

E P I S T O L A

morem deducatur. Id autem nulla commo-
diore uia, quam per liberalem institutionē,
feri potest. tanta enim eius uis est in utraq;
partem, ut nulla tam bona possit esse natu-
ra, quin illius quasi excolendæ cura inter-
missa, vitiosa reddatur: nulla item tam ma-
la sit, quæ non ad frugem liberali ac fideli
institutione redigatur. Proinde cum adulta
hominum ætas ad omnia minus docilis tra-
ctabilisq; sit, quam rudes illi iuuentutis an-
ni, qui instar cere quamlibet impressionem
facile admittunt: tum generosi mores, ut il-
le ait, imbuendi sunt, cum tener est animus:
tum optimis assuescendum, eaq; discenda,
quæ nec grandinem, nec uim, nec Iouem i-
psam, ut Plato inquit, extimescant: quæ quo-
que cum naufrago salua enatare, nec à latro-
nibus eripi queant, cum ad quæuis cereum
adhuc est ingenium. Nam postquam annis
iam quasi dirigit animus, partim egrè, quo-
rum praua consuetudine fuimus infecti, de-
discimus: partim, quæ nescimus, non nisi ma-
xima nobis inculcari difficultate possent.
Quò elegatissima metaphora hac respexis-
se uidetur Ouidius:

*Que prebet latus arbor spaciatis umbras,
Quo posita est primum tempore, uirga fuit.*

DEDICATORIA.

Tunc poterat manibus summa tellure reuelli,

Nunc stat in immensum uiribus aucta suis.

Hæc perita rerum antiquitas considerans, quæ nihil non egit, ut Respublicæ optimè constitutæ in suo flore permanerent, iuuentutem, ceu seminarium totius hominum conuersationis, optimis quibusuis non tantum artibus & disciplinis, quàm morum uitæque præceptis imbuendam curauit. Non ignara, & sine literis rudes inertesque, & cum literis parum utiles fore homines, nisi honestati uitæ quàm primùm assuefierent. Plus enim deficere quàm proficere eum, qui doctrina proficit, & moribus deficit, præter Aristotelem, quotidiana docet experientia. Non autem quæuis temerè, & citra delectum, teneris puerorum animis obtrudi passa est: sed eos autores, qui & pietatem, & præcepta de morum uirtutibus continerent, proposuit. In quorum autorum numero, Poetæ, qui uel mira ingenij industria clarorum uirorum egregia facta in exemplum posteritati descripta reliquissent: uel quàm breuissimis, maximeque illustribus sententijs doctrinam morum essent complexi, suo quodam iure facile primas obtinuerunt: unde & nomen

EPISTOLA

Illorum in maximo cultu, maximaq; venera-
 tione apud optimos quosuis existisse nō i-
 gnoramus. Plato, philosophiæ quidam sol,
 huiusmodi Poetas non dubitat nunc deo-
 rum filios, nunc prophetas appellare. Et
 tantū abest utè Repub. sua eiecere (quod
 ijs fecisse legitur, qui diuina poetice arte
 ad lasciuiam, turpesque amores abusi e-
 rant) ut & ipse testimonijs eorum usus, &
 alijs exemplo suo præclarissima ipsorum
 monumenta euoluendi autor fuerit.
 Sicut eius rei locuples testis est honestis-
 sima creberrimaque apud ipsum Solonis,
 Tyrtaei, Homeri, Hesiodi, & aliorum me-
 lioris notæ mentio. Socratem, qui ipsius
 Apollinis oraculo sapiens pronunciatu-
 est, Euripide Tragico familiarissimè usum
 esse, nemo nescit. *μωσῶν θοράκωντες καὶ αὐτῶν
 ἀποτῆρες* ab Hesiodo & Pindaro nuncupan-
 tur. Strabo autem lib. 1. de Situ orbis scri-
 ptum reliquit, ueteres *τὴν αἰώντιον ποιητικὴν*,
 ut omnium doctrinarum antiquissimam,
 philosophiam quandam perhibuisse. Qui-
 pe quæ à teneris nos unguiculis ad uiuendi
 rationes perducatur, mores atque affectus e-
 doceat, quæq; gerenda, declinanda ue sint,
 quadam cantus suauitate præcipiat. Et
 quò

DEDICATORIA.

quò magis suam erga huiusmodi *νόμους ποικίλους* gratitudinem testatam redderent, iuuenesq; ad bonarum rerum studia, morumq; integritatem excitarent: statuis ac imaginibus eos honestari, poemata ipsorum in publicis Deorum celebritatibus, alijsq; conuentibus recitari, optimasque sententias templorum foribus, tanquam Deo dignas, imò ab ipsis Numinibus usurpatis, affigi, nec nõ aureis preciosisq; materijs insculptas ad omnem posteritatem conseruari curauerunt. Quemadmodum ex Platone, Xenophonte, Pausania, Plutarcho, Athenæo, alijsque uetustissimis scriptoribus & iam dicta, & alia plura de Poetarum excellentia & utilitate cuius obuia sunt: nec patitur epistolæ angustia huc omnia referre. Etsi uerò Christianæ professionis homines, sinceræ Religionis Pietatisq; studium non ab huiusmodi autoribus, sed ex sacrosanctæ Scripturæ fontibus petere debet, & possunt, ut quæ sola salutem & æternam beatitudinem per **EVCHRISTI** ueri Dei, ueriq; hominis meritum credentibus paratam esse monstret, præceptaque ad Christianam uitam utilia copiosissimè præscribat: tamen Poetarum quoque (qualium scripta iuuentuti proponimus)

E P I S T O L A

nimus) lectionem & usurpationem, & in non contemnendo precio habitam, habendamque esse, grauisima sanctissimorum in Ecclesia Dei uirorum exempla & auctoritates comprobant: quarum paucissimas, ob eos qui parum dextrè de Poetis sentiunt, in medium proferre placuit. D. Paulum, electum illud Dei omnipotentis organum, Poetarum libros euoluiffe, & ut Clemens ait, ad ædificationem curamque aliorum, testimonijs eorum uti non erubuisse, Sacrarum literarum ueritas testatur. Sic Act. 17. ubi Deum esse probat, Aratum uetustissimum poetam citat: Cor. 15. ex Menandro Comico malorum consortia fugienda monet, quòd prauis colloquijs boni mores corrumpantur. Cretensium mores Tit. 1. ex Epimeni de uate Cretensi graphicè depingens ait: *ἄπο τῶν ποιητῶν, καὶ τῶν ἄλλων, γὰρ ἔργα ἀργαία*. Gregorius Nazanzenus, ob excellentiam Theologus diuinus, scriptis poetarum mirè delectatus est, & sacrorum carminum uolumen posteritati reliquit: quod non solum priscis temporibus propositum est pueris, ut Socrates, Sozomenus, Orosius & Eutrophus scribunt, uerùm etiam hodie à doctissimis uiris imbecillius habetur. Quid de Iohanne Chryssostomo

mo

DEDICATORIA.

mo Patriarcha Constantinopolitano sub Arcadio & Honorio Impp. anno Christi 401. dicam, qui Aristophanis Comædijs etiam noctu pro puluino usus est? Quid de Eustathio Thessalonicense, cuius etiam hodie eruditissimi in Homerum, ingeniorum fontem, commentarij extant? Neque mihi hoc loco temperare queo, quo minus etiam D. Basilij Cæsariensis, cui uirtutum splendor Magni cognomen peperit, uerba adscribã. de eorum Poetarum lectione, qui bonorũ hominum dicta facta ue narrassent: quales præ cæteris fuerunt, Homerus, Hesiodus, Theognis, Phocylides, Pythagoras, Solon. Tyrtæus, & alij. Sic ergo in Admonitione ad adolescentes, quo pacto ex gentilium scriptis proficere queant, ait: ἐπὶ τούτοις, παρασησνὺν ἢ ποιηταῖς, ἢ λογοποιοῖς, ἢ ῥήτοροι, καὶ πᾶσι ἀνθρώποις ὁμιλητέον, ὅθεν αὐτὸ μέλλει πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιμέλειαν ὠφέλειά τις ἐσεῖσθαι. ἢ μετ' ὀλίγου· εἰ μὲν οὖν ἐστὶ τις οἰκρότης πρὸς ἀλλήλους τοῖς λόγοις, πρῶτον αὐτῶν ἡμῖν αὐτῶν ἢ γνώσις γένοιτο, εἰ ἢ μὴ, ἀλλὰ τὸ γε παράλληλα θούτας καταμαθεῖν τὸ διάφορον ἐν μικρὸν εἰς βεβαίωσιν τῆ βελτίονος. Hoc est: Poetis & oratorib. omnib. hominibus utendũ, unde futura sit aliqua utilitas, quæ ad animæ edificatiõnem. Et paulo post: Esth nostrorũ

EPISTOLA

sermonum atq; gentilium ulla est conveni-
entia, nobis illorum ualde conferet notū-
cia: si minus, eos saltem simul conferendo
differentiam discere licebit, cum ad melio-
ris optionem atq; delectum non parvam cō-
paratio ualeat, & inferiora sæpe collata sint
potioribus ornamento. Nec ab his dif-
ferit Philo sapientissimus, dum libro de
Agricultura, de puerorum studijs in hūc mo-
dum disserit: *φυσίωσιν ἢ ταῖς μὲν οὐ ἐλικίαις παι-
δικῇ ψυχῶν μαχόμενα, ὧν ὁ καρπὸς αὐτὸς τιθιμύ-
σιαι. ἐστὶ ἢ ταῦτα, ἢ τὸ γράφειν καὶ ἀναγιγνώσκειν
ἐπιτοχὸς ἐπιτέλεισι, ἢ τῶν παρὰ σοφοῖς ποικταῖς ἀ-
κριβῆς ὄψονα, γεωμετρία, καὶ ἢ πρὸς τὰς φητορι-
κὰς λόγους μελέτη, καὶ ἢ ἑνὴν πᾶσαν τῆς ἐγκυκλίου παι-
δείας μουσική.* Quæ uerba Latinis auribus
sic sonant: Inferam autem primū in pue-
rilis ætatis animas, furculos, quorum fructus
ipsas enutriet. Sunt autem hi, scribendi
legendique certa industria, eorum quæ a-
pud sapientes poetas habentur diligens
scrutatio, geometria, oratoriae facultatis me-
ditatio, & uniuersa liberalis musica. At-
que hæc quidem de Poetarum autoritate
& lectione paucis attigisse, non planè *κατὰ*
τῶν ἱλιῶν, sufficiat. Haud enim parè humeris
susceperem prouinciam, si ex singulis Chri-
stianis

DEDICATORIA.

stianis scriptoribus (ut de gentiliū myriadibus taceam) poetarum & laudes colligere, & osorum calumnijs occurrere conarer. Ego itaque tantorum uirorum iudicio & consilio incitatus, iuuentuti, cuius informandæ mihi quoque cura incumbit, hæc in parte, quod ad optimorum poetarū studium attinet, labore quidem duro, animo uerò non ægro consulere studeo, cum hanc meam esse Spartam non ignorem.

Mirificè enim peritæ rerum antiquitates, quæ ut Plato uult, *κρείττων ἅμα καὶ ἐγγυτέρω θεῶν ἵσχύειτο*, exemplum sequi, & quantum par est, alijs ad idem faciendum autor esse placet. Hac de causa, cum labores nostros, quos in Comicoꝝ L. scriptis ab interitu uindicandis exhausimus, bonarum literarum studiosis non ingratos animaduertentem: facile, nunquam satis laudati uiri D. Ioannis Oporini, Compatriæ ac amici mei obseruandis. cōsilio acquieui, quo me, ut horū quoq; poetarum, quos hic damus, scripta collecta iuuentutis studijs communicarem, incitauit. Theognide ergο *ἡνωμένη τέρτω*, cum uersione & doctissimis **ELIÆ VENETI** Annotationibus, ex arbitrio D. Typographi, præmisso, reliquorum autorum omnium

E P I S T O L A

nium scripta ex diuersis hinc inde auctoribus
 congestimus, congesta fideliter interpreta-
 ti sumus, & ad puerorum captum quam pro-
 xime accommodauimus. Nec iuuenilibus
 ingenijs inutilem hanc nostram operam fo-
 re speramus. Castissima enim saluberrima-
 que de moribus præcepta proponit, quæ u-
 sum non poenitendum in omnes uitæ huius
 partes, si rectè percipiantur, sint allatura. Præ-
 terea Græcæ linguæ (quæ comptissima est
 in his auctoribus) cum Latina collatio, non
 parum emolumentum ad uberiores eruditio-
 nis thesaurum comparandum adferet: ijs præ-
 fertim, qui aliàs uia magistri uoce destitu-
 ti, ipsi sibi præceptores esse in Græca litera-
 tura coguntur: ut plures cōmoditates, quas
 præter iuniores etiam adulti hinc haurire
 possunt, sciens præteream. Non parum
 tamen doctissima Stobæi interpretatio, un-
 de non paucas sententias transcripsimus,
 nos iuuat. Versionem Latino carmine,
 sui cuique interpretis nomine præfixo, ne
 alienis nos ornare plumis uideremur, sub-
 iecimus, ut Græcæ elegantiae cum latina
 melius perspiceretur cōuenientia, ab ijs
 qui iam absque cortice in Græco studio na-
 tare queunt. Nondum carmine reddita,
pro

DEDICATORIA.

pro nostra tenuitate pedibus astringimus, ita ut quàm proximè Græca sententia exprimeretur. Alicubi lectionis uarietas margini est aspersa. His omnibus eiusdem, si non carminis, tamen argumenti libellus Senariorum insertus est, ut quàm absolutissimam de moribus, totaque uita laudabiliter institienda doctrinam, optimorum hoc Poetarum Opus teneris puerorum animis proponeret.

Hunc autem nostrum laborem, Viri amplissimi uobis inscribere, librumque Scholæ uestræ consecrare, maximè necessarium duximus, ut sub amplissimo nominis uestri patrocinio (quod quàm eximium erga bonarum artium cultores semper extiterit, manifestius est quàm ut nostro præconio indigeat) tutus à maleuolorum, quorum plena sunt omnia, moribus in communem iuuentutis usum prodiret: tum in primis, ut grati tandem animi indicium, licet exiguum, exhiberem pro innumeris Reipublicæ uestræ in me beneficijs. Cum enim puerilium studiorum partem non postremam Scholæ uestræ celeberrimè constitutæ, sub optimis præceptoibus M. CHRISTOPHORO Hoffmanno,
8c

EPISTOLA

& IOANNE Tumlero (D. *DESPARE* A
 quila primariam Ecclesie curam gerente)
 feram acceptam: gratitudinis officium vi-
 debatur requirere, tam pro his, quam pro a-
 lijs citium uestrorum in me meritis, char-
 taceo hoc munusculo, cum aliud non esset,
 testatum omnibus reddere, memoriam hu-
 manitatis uestre nondum apud me fenais-
 se: si forte alij meo exemplo excitati, melio-
 ra, nominiq; uestro amplissimo magis
 conuenientia darent, & tandem *dyærias*
 turpissimum crimen à Christiano cœtu exu-
 lare inciperet. Etsi uerò per se satis exigu-
 um est munusculum hoc, nec dignum quod
 eam P. V. officijs conferatur: tamen, si pro
 uestro favore erga liberalia studia & iuen-
 tutis honestam institutionem, offerentis a-
 nimum respexeritis, non minus gratum cõ-
 fido futurum, quam si uel Colophonium au-
 rum à me P. V. oblatum esset. Quæ spes
 ne me fallat, per eam, qua omnes *PIETATIBUS*
 prosequi soletis beneuolentiam, etiã at-
 que etiam oro Deus opt. maximus, æternus
 Pater Domini nostri IESU CHRISTI, P.
 V. consilia & actiones ad sui nominis glo-
 riam, & Ecclesie, Scholæq; communem sa-
 lutem dirigat, uosq; omnes in sui agnitio-
 ne

DEDICATORIA.

ne vera conferret, Amen. Basileæ, ex Ludo
literario ad D. Petrum. 8. Calend. Febr. Quo
die, ut quidam uolunt, ante annos 1527.
Paulus Tarsensis ad pœnitentiam reuoca-
tus diuinitus, hostili in Christianos animo
deposito, CHRISTI dogmata amplexus
est: quemadmodum Lucas A&
9. scripsit.

P. V.

deditissimus,

Iacobus Hertelius

Curienfis.

DEPARTMENT

MEMORANDUM FOR THE DIRECTOR

DATE: 10/15/54

TO: DIRECTOR

FROM: SAC, [illegible]

SUBJECT: [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ELIAS VINETUS

Sano Lectori.

V m ocij plurimum anno superiore apud Franciscū Sangelasium Engulismensis Ecclesiæ Decanū, uirum cū generis splendore, tum ingenij dexteritate apprimè nobilem, nactus fuisset: id totum, quantum per aduersam valetudinem licuit, in iucundissima Græcorum poetarum lectione à me cōtritum est. qua quidem in re consilium eorum lubens secutus sum, qui antiquos scriptores eo legendos ordine censent, quo & uixerunt, & scripserunt: quòd recentiores à uetustioribus semper habeāt quidpiā, quod non facilè intelligas, nisi prius illos diligenter legeris. Perlectis igitur, quorū fuit copia, uetustissimis quibusque, cuiusmodi sunt Homerus & Hesiodus, Theognidem tandem in manus sumpsi: cuius sententias licet graues esse nō dubitarem, eo tamen intellectu mihi faciles fore sperabam, quòd crederē nihil esse illic quod à posterioribus, quos aliquando legeram, non fuisset luculentius tractatum. Verūm

b

uixdum

• ELIAE VINETI

uixdum è portu solueram, cum tot subitè
emergunt scopuli, tot statim obortæ nu-
bes, cœlumq; diemq; eripiunt oculis, ut
proposito facile his deterritus fuisset, ni-
cupido huius conficiendi æquoris me pe-
nè obstinata iam inde respisset, ex quo præ-
mum à præceptoribus meis, Aristotelis al-
liorumq; ueterum scripta prælegi mihi ce-
pta fuerant, quæ huius poetæ sententijs ue-
luti suauissimis flosculis inspersa essent.

Cum igitur pergere obfirmato prorsus
animo certum esset, quæ ad tam difficilem
periculosamq; rem conficiendam condu-
cere uisa sunt, ea diligenter omnia adhibui,
cuiusmodi sunt cum uariorum codicum,
locorumq; ex eodem autore ab alijs scri-
ptoribus citatorum diligens collatio: tum
syncerum & acre amicorum meorum, ui-
torum doctorum, unà cum meo, iudiciũ:
inter quos Petrus Panætius, & Iacobus
Gupylus, facile principes. qua quidem di-
ligentia abscisis, abiectis, transpositis mul-
tis, effectum tandem est, ut instituto satis-
fecerim meo, perlegerim bonum poetã,
eorumq; quæ in eo corrupta erant, bonam
magnamq; partè obiter castigauerim. Cæ-
terum cum in eo totus essem, Ioanni Lo-
doico

EPISTOLA.

doico Tiletano, typographo diligentissimo, rem patefeci, cū in eius bibliopoliū, quærendi ex eo exemplaris gratia aliquādo me cōtulisset: quam ubi intellexisset, rogauit uehementer, ut si quid haberem in eum autorem, quem esset breui excusurus, communicarem: me sibi, studiosisq; omnibus gratum facturum. Id autem perfacile impetrauit ille, quando ineunte hac æstate huc ueni. cādide lector: cui in tuam gratiā publicandū tradidi, quicquid fuit nostri in Theognidem laboris. quē autorem utinam tam totum restituere omnino potuissem, quā cupiebam. Is enim tam deprauatus fuit, tam lacer, tam mancus, ut nulla diligentia, nullo labore, nullis deniq; quantislibet uigilijs id præstare potuerim. quæ res in causa est, ut in Latinum sermonem à me conuersum non habueris. Quod reliquum igitur hic desiderabitur, id ab alio interim dum fœlicius expectabis, nostro hoc labore, quantuluscunq; est fruaris, eumq; boni consulas uelim. Vale, Lutetiæ. Calendas

Sextil 1543.

b s

THEO.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

Ciuitatem, & populos, & patrem honestans:
 Multis per pectus & scutum rotundum uulneribus,
 Et per thoracem ab anteriore parte sauciatus.
 Hunc uerò lugent pariter iuuenes, senesq; (tur.
 Et graui desiderio tota ciuitas funus ipsius prosequi
 Huius sepulchrū, et liberi inter homines præclari sunt,
 Itemq; nepotes, & omne posterorum genus.
 Nunquam eius bona gloria interit, neq; nomen ipsius:
 Sed quamuis sub terra sit, manet immortalis.
 Quem se fortiter gerentem, manentēq; & pugnantem,
 Pro patria & liberis uehemens Mars peremerit.
 Quod si effugerit sortē mortis longū inducētis soporē,
 Et uictoria potitus splendidā gloriā pugna auferat.
 Ipsum ex equo omnes iuuenesq; senesq; colunt,
 Multisq; iucundis affectus ad orcum abit.
 Senescens autem inter ciues præcellit, neq; quis illum
 Ledere, nec irreuerenter nec iniuste cupit.
 Omnesq; in sedibus iuuenes simul & æquales
 Loco cedunt ei, quiq; maiores nati sunt.
 Huius igitur uirtutis ad summū peruenire, nunc aliq;

Nitatur animo, non remittens bellum.

Eiusdem: aliàs Callini.

Quamdiu torpētis? quando strenuā habebitis animam
 O iuuenes? an non ueremini uicinos,
 Ob tantam ignauiam? In pace autem uobis uidemini
 Sedere: sed bellum totam regionem instat.
 Quin scutum aliquis arte in prælio hosti obtendat:

Et

έφυτε καὶ λαὸν καὶ πατέρ' σὺκλείσας*

πολλὰ διὰ γόρτοις καὶ ἀσίδιος ὄμφαλοόσας,

καὶ διὰ θόρηκος πρόδ' ἔν' ἔλληλαμόσος.

τίμ' δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι, ἠδὲ γόροντες,

ἀργαλίῳ ἢ πύθῳ πᾶσα κέηκε πάλις·

καὶ τόμβος, καὶ παῖδες ὄν' ἀνθρώποις ἀρίσκημοι,

καὶ παῖδ' ὄν' παῖδες, καὶ γένος ἔξοπίσω.

ἔδ' ἔποτε πλέος ἰδὸν ἀπόλλυται, ἔδ' ὄνομ' αὐτῶ,

ἀλλ' ὑπὸ γῆς πύθ' ἔν' γίγνεται ἀθανάτος,

ἔν' τιν' ἀριτσύοντα, μούοντά τε, μαρνάμονόν τε

γῆς πύθ' καὶ παῖδ' ὄν' θύρος Ἄρης ὀλέσῃ.

εἴ ἢ φύγοι μὲν κῆρα ταυηλεγέος θ' κ' ἄτοιο,

νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαόν ἔν' ἔχουσι.

παύτες μὲν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι, ἠδὲ παλαιοί,

πολλὰ ἢ τὸρ πύθ' παθίον ἔρχεται εἰς αἰδίον·

γυρᾶσιν δ' ἀφύσιν μεταπρέπει, ἔδ' ἔτις αὐτὸν

βλάπῃ, ἔτ' αἰδίῳ, ἔτ' δ' ἴππ' ἔθελαι·

παύτες δ' ὄν' θύκοισιν ὁμῶς νέοι, εἴ γε κατ' αὐτὸν

ἔν' ἔχουσι, εἴτε παλαιότεροι.

παύτης νύ τις ἀνὴρ ἀρετ' εἰς ἄκρον ἰκέσθαι

πειράσθω, θυμὸν μὴ μεθείς πύθ' ἔμω.

τῶ αὐτῶ, ἢ Καλλίνω.

μέχρις τού κατὰ κῆρα, κίτ' ἀλπιμὸν ἔξετε θυμὸν,

ὡ νέοι; ἔδ' αἰδίῳ ἀμφιπύθ' ἰπύονας

ἔδ' ἔλλ' ἔμω μεθιόντες, ὄν' εἰρήνῃ ἢ δουκίτε

ἔδ' ἔμω, ἀτὰρ πύθ' ἔμω γαῖαν ἔπασσαν ἔχει.

* εἴ νύ τις ἀσίδ' ἔμω ὄν' ἀντιβίως πύθ' ἔμω.

* Hic hexametrum
D. Camerarius de
suo iur-
piscu.

καί

Et aliquis moriens ultimò iaculum emittat.
 Honori enim est & ornamento viro pugnare
 Pro patria & liberis & tenera uxore
 Aduersus hostes. Mors autem aderit, quandocunq;
 Parce destinauerint. Sed age quispiam rectà pergat
 Extenso in altum gladio, & sub scuto forte pectus
 Foueat, cum primùm incipit committi pugna.
 Non enim mortem effugere fatale est
 Virū, neq; si à maioribus immortalib. genus ducat.
 Sæpe quis clapsus è pugna, sonituq; telorum
 Euadit, sed ipsam domi fatalis mors apprehendit.
 Atq; hic sanè nec amicus est populo, nec gratus:
 Illū uerò magnus et paruus desilet si qd passus fuerit.
 Vniuersus enim populus uirum fortem desiderat
 Defunctum, uiuentem uerò instar semidei colit:
 Nam coram intuentur illum uelut turrin:
 Quippe solus multorum æquat facinora.

Eiusdem.

Veruntamen Herculis genus inuictum estis:
 Confidite, nondum Iouis facies auersa est à nobis:
 Nec hominum turbam formidetis, aut metuatis,
 Quin rectà quisq; hostibus scutum obuertat
 Inuisam amissurus animam, mortisq; nigrum,
 Sed solis splendori gratum subituri fatum.
 Nostis enim quàm grauia sint Martis luctuosi opera,
 Nostis etiam impetum permolesti belli.
 Et quandoq; fugistis ipsi, quandoq; alios fugastis,

ὡς αἱ τις ἀποθνήσκω ὕψατ' ἐκοντισάτω.

τιμῶν τε γὰρ ἴσι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχιθαι
γῆς πέρι, καὶ παίδων, κρηίδις τ' ἀλόχε

δυσμενέσι μ' θανάτος δέ ποτ' ἔσεται, ὅπποτέ κεν δὴ
μοῖραι ἐπιπλώσωσ', ἀλλά τις ἰθὺς ἴτω,

ἔγχεσ ἀναχόμενος, καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἔτορ
ἔλσας τὸ πρῶτον μινυμένους πολέμω.

ὅ γὰρ πως θαύατόν γι φυγαῖν εἰμαρμένον ἴσθι
αὐδρ', ὅθ' εἰ προγόνων ἢ γόνος ἀθανάτων.

πολλάκι δηϊοτῦτα φυγαῖν καὶ δίσπορ ἀκόντων
ἔρχεται, οὐδ' οἴω μοῖρα κίχον θανάτου.

ἀλλ' ὁ μὲν ἐπ' ἑμπας δισμῶ φίλος, ὃ ἢ ποθενός·
τὸν δ' ὀλίγος σενάχη, καὶ μέγας, ἦν τι πάθη.

λαῶ γ' ἔξυμπαντι πάθος κρατὸρ ὄφρονος ἀνδρῶς
θνήσκοντος· ζῶωρ δ' ἄξιος ἡμιθέων.

ἄσπερ γὰρ μιν πύργου οὐδ' ὀφθαλμοῖσι μ' ὀρῖσιν,
ἔρδει γ' πολλῶν ἄξια μῆνος ἔϊον.

τὸ αὐτῆ.

ἀλλ' Ἡρακλῆος γ' ἀνίκητον γόνος ἔστε,
θαρσύνει, ἔπω ζῶν κίχον ἀλοξὸν ἔχε.

μυθ' ἀνδρῶν πλὴν ἔω δαιμαίνεστε, μὴ φοβᾶσθε,
ἰθὺς δ' ἐπ' ἐπ' ἀμάχας ἀσπίδ' ἀνὴρ ἔχέτω,

ἔχθρῶν μὰ ψυχὴν θείμονος, θανάτου ἢ μελάνασ
αὐγαῖσι μῆρας ἡελίοιο φίλας.

ἴσθι γ' ἴος ἀφίως πελυδαικρῦτα ἔργ' ἀβροδύλα,
εὐδ' ὀργλὴν ἰδίακτ' ἀργαλίης πολέμω.

καὶ μετὰ φρονόντων τι δεικόντων τ' ἰγούειδι,

ὡς ἴσθι

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

Illum omnes pariter deflent iuuenesq; senesq;
 Et summa exequiis urbs pietate facit.
 Multis honos tumulo, natisq; rependitur eius,
 Et soboli illorum, quæ genus inde trahet.
 Non decus illius, celebris nec fama peribit:
 Immortalis enim est, sit licet in tumulo,
 Quisquis in arma ruens, nec saevo à Marte recedens:
 Pro patria & natis fortiter occiderit:
 Si uerò incolumis mortem uitarit acerbam,
 Rettuleritq; sua parva trophæa manu,
 Illum omnes pariter decorant iuuenesq; senesq;
 Et bona percipiens plurima lætus obit:
 Affectus senio toti gratissimus urbi est,
 Proxus & hunc ipsum lædere quisq; cauet.
 Turba senum iuuenumq; loci concedit honorem,
 Nullus & æqualis se equiparare uelit.
 Ergo aliquis tanta uirtutis tangere culmen
 Cometur, toto pectore bella petens.

Eiusdem, uel Callini.

O iuuenes, quid uult sibi tanta ignauia? ubi nam
 Sumt animi? num de finitimis rubor est.
 Segnitiam ob uestram? secura pace potiri
 Creditis: at bello patria tota tremit.
 Quilibet audacter mauortia surgat ad arma:
 Atiq; aliquis moriens ultima tela uibret.
 Pro patria pulchrum est, natisq; & coniuge chara
 Pugnare, & ualida bella cedere manu.
 Mors aderit, cum fata uolent. iam quis mihi recta
 Prodeat in pugnam, cum ciuò cepta fuit,

Tollens

Tollens terribili gladium uirtute, tegensq;
 Fortia prægrandi pectora sub clypeo
 Effugere baud ulli mortem conceditur, etsi
 A superis ortum duceret ipse suum.
 Sæpe quis à bello, telisq; reuersus, & hoste,
 Repperit in propijs ædibus exitum:
 Nec tamen hic gratus populo est, nec amabilis ulli:
 Illum autem deflet cum iuniore senex.
 Quippe sui desiderium post fata relinquit
 Fortis, at in uita est semideo similis:
 Conspicitur siquidem ueluti fortissima turris:
 Nam quæ multi agerent, omnia solus agit.

Eiusdem.

Alcida sed enim genus insuperabile, forti
 Este animo: nondum flexa Iouis facies.
 Vos ne turba uirum, densus ne terreat hostis:
 Omnis in aduersos obuia tela gerat.
 Inuisamq; adeò statuens abrumperè uitam,
 Præcipiti cursu malit obire semel
 Nostis enim quàm sint horrentia praelia Martis,
 Nostis & armigeræ quanta sit ira deæ.
 Terga cecidistis partim, partimq; fugati
 Estis, & experti scitis utrunq; sauis:
 Qui perstant simul, & primi certamina tentant,
 Audentes animo cominus arma sequi,
 Perpauci moriuntur, & à tergo agmina seruiunt:
 Ast hominis timidi gloria tota perit.
 Vix mala quis uerbis perstringere singula possit,
 Quæ uir, qui in bello turpis gessit, habet.

Nempe

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

BASILEAE EX OFFICINA
OPORINIANA, ANNO SALV-
tis humane M. D. LXIX. Mense
Iannario.